

Hannu Kauppinen (21.12.1951.9.12.2019)

Hautajaiset 28.12.2019

Siunaus klo 13.00, Kontiolahden kirkossa, Muistotilaisuus seurakuntatalolla

Arvoisat Hannu Kauppisen omaiset, hyvä saattoväki.

Isäni Rukajärven veteraani Tauno Tikkanen pyysi välittämään Hannun omaisille osanottonsa. Hannu ja isäni olivat hyviä kavereita keskenään. Isälläni oli tapana lausua Hannulle aina heidän tavatessaan: "Älä Sinä Hannu piiputtele." Näillä lukuisilla Rukajärven matkoilla Hannun tavaramerkki oli sikari ja vilttihattu.

Voitaneen sanoa, että Hannu kunnioitti paitsi läheisiään, myös veteraaneja yli kaiken. Hannu ei antanut kenenkään hyppiä veteraanien silmille, siinäkin suhteessa isäntä oli talossa. Ilmeisesti juuri tämän vanhemman sukupolven kunnioitukseen liittyvän käytöstapansa vuoksi hän sai meidän kaikkien arvostamalta veteraani Pentti Perttulilta erityistehtävän. Se liittyi tietenkin sotahistoriaan. Rukajärven suunnan käsitteeseen, sen nimen palauttamiseen sille paikalle, minkä itse Rukajärven suunnan veteraanit olivat määritelleet ohjaamaan toiminnan suuntaviivoja. Hannu kunnioitti näitä auktoriteetteja.

Hannu halusi olla aina paikalla, siellä missä Rukajärven veteraaneja oli. Hän oli mukana veteraanien haastatteluissa, juhlatilaisuuksissa ja hän oli usein heitä saattelemassa viimeisellä matkalla.

Hannu oli ammatiltaan opettaja. Hän oli saanut siihen hyvän koulutuksen, mikä sopi erinomaisen hyvin myös vakavaan sotahistoriatyöhön, mutta hänellä oli myös muita luontaisia ominaisuuksia. Hannulla oli hyvä muisti ja hän osasi kuunnella. Kukaan Hannun kanssa työskentelevä ei päässyt helpolla. Hannu oli opettajan työssään tottunut korjaamaan virheet ja virheet hän korjasi olipa sen tehnyt kenraali tai nostomies. Olen ollut järjestämässä lukemattoman määrän Rukajärven suunnan historyyhdistyksen seminaareja, luento- ja koulutustilaisuuksia. Voin vakuuttaa, että niistä seminaareista, mihin Hannu osallistui, ei päässyt ilmoille leviämään virheellistä ja väärää tietoa. Ne korjattiin heti paikanpäällä.

Usein tämä Hannun tietojen laaja määrä ihmetytti ja joskus asioihin puuttuminen oli puheenjohtajan kannalta suorastaan rasittavaa, mutta samalla hyvin turvallista. Ilmeisesti hänen opettajan ammatistaan johtuen hän tiesi, miten suuria joukkoja ohjataan. Kukaan ei opi, jos väärän tiedon annetaan levitä rajoituksetta valtoimenaan.

Kerron erään hauskan tarinan. Olin kutsunut Hannun ja kenraali Ermei Kannisen kotiini Espooseen kesällä 2009. Tuolloin oli tosi lämmin sää, istuimme terassilla pohtimassa juuri perusteilla olevan Rukajärven suunnan historyyhdistyksen sääntöjä. Naapurin poikien tietoon oli tullut, että vieraiden joukossa oli oikein kenraali. Pikkupojat tulivat tervehtimään kenraalia, mutta pian koko joukko kerääntyi Hannun ympärille. Hannua kiusoitellessani totesin ääneen leikkimielellä: "Mutta Sinähän osaat käyttäytyä hyvin." Tähän Hannu vastasi: "Minähän olen opettaja." Jouduimme moneen kertaan tuon tilaisuuden ratkaisuja

selittämään muille yhdistyksen jäsenille, eli sitä miksi sääntöjen 1 §:ään oli kirjattu: "Yhdistyksen tarkoituksena on vaalia Talvi- ja Jatkosotien aikana Rukajärven suunnan ja rintaman joukkojen sotahistoriallisia perinteitä sekä koota veteraanien ja lottien yhteisiä muistoja." Siihen oli helppo vastata. Kenraali Raappanan johtama Lieksan rintama oli Talvisodassa ainut rintamalohko maassamme, missä sodan lopussa ei ollut vihollisen joukkoja Suomen rajojen sisällä ja Jatkosodassa Rukajärven suunta oli taas ainut rintama Mustaltamereltä Jäämerelle ulottuvalla rintamalla, mikä säilytti hyökkäysvaiheessa saavuttamansa asemat sodan loppuun saakka. Raappanan Talvisodan taistelut sijoittuivat Rukajärven tien eli Jatkosodan huoltotien varteen, mitä käytimme myös perusteena yhdistyksemme sääntöjen sisältöä puolustaessamme.

Luonnollisesti Hannun kanssa oli helppo keskustella mistä tahansa Rukajärven suunnan aihepiiristä, koska hänen tietämyksensä oli laaja, muisti hyvä ja hän oli nopea älyinen sotahistorian tutkija. Puheenjohtajana havaitsin useasti, että hän oli monesta asiasta enemmän perillä kuin harvemmin hallituksen kokouksiin osallistuneet jäsenet. Minulle ei täysin selvinnyt mistä hän oli tietonsa hankkinut. Lisäksi hän oli tiukka, voi sanoa nuuka rahankäytön suhteen ja varmasti piti tarkoin huolta siitä, että yhdistyksen 25 €n jäsenmaksua ei hukata turhuuteen.

Hannusta riittäisi kerrottavaa moneksi päiväksi. Totean tähän lopuksi kiitollisuutemme osoituksena, että olemme välejä rikkomatta saaneet tehdä arvokasta ja poikkeuksellisen tuloksekasta työtä yhdessä hänen kanssaan. Jotta tämä ei jäisi pelkäksi minun ja Hannun omaksi mielipiteeksi lainaan lopuksi suoraan juuri 14.12.2019 ilmestynyttä FT Marja Kaarina Vainion akateemista väitöstutkimusta "Rukajärven tiellä, Matka sotaelokuvaan":

"...Rukajärven suunnan historiayhdistys sekä Lieksassa ja Iisalmessa toimiva Rukajärvi-keskus pitävät aktiivisesti yllä sotahistoriallista muisti- ja perinnekulttuuria. Mikään toinen jatkosodan rintamasektori tai suomalainen joukkoyksikkö ei liene tuottanut näin rikasta ja monitasoista perinneaineistoa."

Tämän työn merkitys tunnetaan Pentti Perttulin sanoja lainatakseni vielä vuosisatojen jälkeen. Rukajärven suunta jää elämään, tietysti sen sotilaiden, mutta myös RSHYry:n työn kautta ja tuloksena, mitä Hannu oli tekemässä kanssamme. Tämän työn tuloksia ei meiltä voi kukaan ottaa enää pois eikä mitätöidä. Rukajärven suunta jää elämään jälkeemme.

Kiitoksen sanat osoitamme myös Hannun puolisolle ja hänen lapsilleen. Tiedämme, että se aika minkä Hannu on käyttänyt tähän kansallisestikin arvokkaaseen sotahistoriatyöhön on ollut pois Teidän ajastanne.

Esitämme Hannun puolisolle Hilalle ja lapsille osanottomme sekä toivomme Teille voimia läheisen menetyksen johdosta. Hannu on poissa, mutta hänen työnsä elää muistoissamme.

Tenho Tikkanen, RSHYry:n puheenjohtajana 2009-2019,
Rukajärven suunnan historiikkitoimikunnan jäsen 26.4.2007 alkaen